

Ensimmäinen este on ylitetty, kun ratsastaja uskaltautuu kiipeämään ratsun selkään. Tästä fysiikan lakeja uhmaavasta kiipeilystä vasta alkaa ratsastajan tuskainen tie ratsastusuralla. Jos ratsastaja ei luovuta ensimmäisten viikkojen aikana, toisen esteen ylittämisenä voidaan pitää vaikka laukkaamista tuntipollen turvallisessa kyydissä. Mikä voitto itsestä! Ratsastajan tiedonjonon kasvaessa on parasta ilmoittautua lajivalmennukseen huomatakseen myöhemmin, että hommat vain vaikeutuvat jatkossa ja kaikki fysiikan lait on tarkoitettu rikottaviksi.

Valmennukseen osallistuminen on aloittelevien ratsastajien mielestä ehkä jotenkin hienoa, eräänlainen status. Näyttääkö valmennettavien meno mielestäsi tyylikkäältä ja helpolta? Korjattakoon tämä väärinkäsitys välittömästi. Hienoa valmentautumisessa on ainoastaan, jos ratsastajalla on jonkinlainen päämäärä, jonka saavuttamiseksi hän on valmis tekemään töitä: istunnan parantaminen, nuoren hevosen kouluttaminen, kilpaileminen tietyllä tasolla ensi kaudella tai joskus vain oman ADHD -luonteella varustetun hevosen kyydissä pysyminen vähintään valmennustunnin ajan.

Jokaisella valmentajalla on jotain annettavaa, sillä on niin monta tietä päästä maaliin. Ei todellakaan ole valmentajan vika, jos ratsastajalla ei ole päämäärää, vastaanottavaista asennetta eikä hän tee kotiläksyjään ja täten ei kehity. Ratsastajan tulee syvästi masentua ja sen jälkeen välittömästi ryhdistäytyä, kun hän huomaa valmentajan kuukausittain kertovan hänelle samat asiat useaan kertaan. Valitettavan usein valmennettavilta jää tämä huomaamatta ja se lienee syy valmentajakatoon. Kyllä – on tarkoitus treenata myös valmennuskertojen välillä, jotta ei kipeydy niin, että kompastelee maton hapsuihin kuten eräs nimettömäksi jäänyt taksikuski. Valmentajien kroonisille arvostelijoille ja ikuisille ruikuttajille kerrottakoon, että ei se ole niin helppoa muutenkaan saada tähän hulluun joukkoon valmentajaa edes isolla rahalla. Valmentajan päämääränä on kuitenkin saada kaikenkarvaisesta joukosta edes yksi arenalla menestyvä ratsukko, sillä tätä maailman toiseksi vanhinta kutsumusammattia harjoitetaan oman maineen kustannuksella lopuksi vain muutaman dollarin tähden.

Valmentajan motivoimiseksi olemmekin pyrkineet sirottelemaan hyvät, pahat ja rumat sopiviin annoksiin valmentajalle pureskeltaviksi. Valmentajasta riippuen saatamme laittaa esimerkiksi HeÖ -ryhmät ja keventelijät ratsastamaan heti aamusta, jotta illan tähdet siivittäisivät valmentajaparan suloiseen kotimatkaan, onnistumisen tunne rinnassaan. Alueemme ratsastusseurat ovat konsultoineet meitä, miten saamme nämä nimekkäät valmentajamme pysymään tontillamme. Lounastauolla tarjoamme valmentajalle terveellistä ruokaa ja viemme hänet itse terveystyövälineiden valvomaan lounaspaikkaan levähtämään. Luonnollisesti annamme paluulipun valmentajalle vasta viimeisen tunnin päätyttyä, jotta epätoivoinen valmentaja ei poistu alueelta kesken päivän.

Valmennusta seuraava yleisö on saattanut unohtaa, että ratsukot eivät suinkaan ole esiintymässä heille tai valmentajalle, joten yleisön on suotavaa pidättäytyä kommentaareista ja popcornien mutustelusta – eihän katsomoon myydä lippujakaan. Valmennuksessa ratsastaminen vaatiikin ratsastajaltaan hyvää itsetuntoa: jos jossain kannattaa tehdä virheitä, niin juuri reilusti valmentajan ollessa paikalla, kun ammattiapu on lähellä. Mikä taas näyttää yleisöstä hyvältä, ei aina tunnu hyvältä. Pitkä maneesi on ratsastajalle armollinen, kun räkä valuu nenästä ja pahimmillaan kalsarit hitsautuvat hien kanssa takapuoleen. Tällöin voi yleisöystävällisesti vaivihkaa käväistä kaukana K-kirjaimessa..

Valmennukseen osallistuminen on monelle perheelle kriisi. Kustannukset eivät pitäisi olla este, sillä melaralaiset saavat maksaa jäsenhintaisia valmennuksiaan talkoopassilla. Sitä paitsi mitä enemmän ratsukko tekee kotiläksyjä ja kehittyy valmennuskertojen välillä, sitä edullisemmaksi voidaan katsoa valmennushinnan muodostuvan. Seura pystyy antamaan myös ns. kriisiapua esimerkiksi järjestämällä lastenhoitoapua valmennuksen ajaksi laittamalla lapset mönkärin kyytiin jakamaan päiväheiniä. Tuemme täysin puolueellisin tekstiviestein niitä perheenäitejä, joiden aviopuolisot mököttävät, miten tunnin valmennukseen menee aikaa tallilla kuusi tuntia. Lisää aviomökötystä lienee tiedossa, jos äidillä on ns. rokkaset eli jonkinasteinen kouluvalmennuksen jälkeinen kivulias hiertymä tai vaativan tason lihaskramppi (virallinen lääketieteellinen nimi on PDS, post dressage syndrome).

Mutta mitäpä sitä ei ratsastaja kestäisi, jos perheriidan, palkattoman iltapäivän ja kivuliaitten hetkien ansiosta hän pääsee ratsastamaan valmennusviikonlopun viimeisillä minuuteilla kaksi askelta täydellistä ravia takajalat alla, ta-ta.

-Sesse-